

EGY NAPOT KÉRT,
DE AZ AZ EGY NAP SOSEM JÖTT EL.

SZERETLEK,

Whiskey!

„Nem jutottam szóhoz az olvasása után...”

– Elizabeth, *theblabbingbibliophile.com*

fine
selection

KANDI STEINER

BESTSELLERSZERZŐ

K A N D I S T E I N E R

SZERETLEK,

Whiskey!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Egy napon,
mindegy, hogy 14,
28
vagy 65 éves vagy,

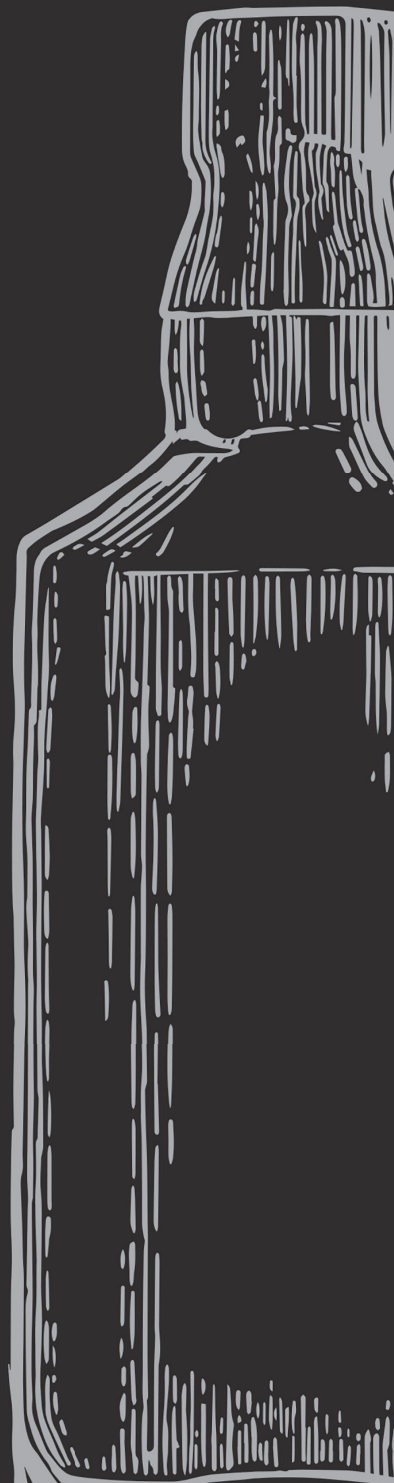
belebotlasz majd
valakibe, aki benned olthatatlan,
tüzes nyomot hagy.

Azonban a legszomorúbb,
legsörnyűbb igazság,
amire rájöhetsz,

hogy ez nem mindig
az a személy, akivel
letöltöd az életed.

– *Beau Taplin**

* Beau Taplin: The Awful Truth című verse

PROLÓGUS

Visszaesés

ÖRÜLET, MILYEN GYORSAN TÉR VISSZA A ZSONGÁS AKKOR IS, ha az ember már ilyen hosszú ideje józan.

Ajtót nyitottam, és már a látványtól elbódultam. A szemem elködösült, a lábam remegni kezdett. Korábban legalább egy nagy korty kellett, hogy ilyen állapotba jussak, de a távolság és az idő alacsonyabb szintre hozta a tűréshatáromat, és a vérem már attól felforrt, hogy látom. Rámarkoltam a kilincstre, mintha az segítene, de csak annyit ért, mint elkezdeni vizet szlopalni, amikor már menthetetlenül részeg vagy.

Whiskey csak állt ott, a küszöbömön, pont, mint egy évvel korábban. Csakhogy ezúttal nem esett az eső, nem volt düh, sem esküvői meghívó, csak mi ketten.

Egyedül volt. A régi barát, a könnyed mosoly, a torz vigasz, ragyogóan szervírozva.

Egyedül voltam. Az alkoholista, aki úgy csinál, mintha nem akarná megkóstolni, mégis túl hamar ráébred, hogy attól, hogy hónapok óta tiszta, még nem vágyik rá kevésbé.

De nem szabad innen kezdenem.

Nem, ahhoz, hogy ezt a történetet jól meséljem el, vissza kell mennünk.

Vissza, az elejére.

Vissza, a legeslegelső csepphez.

ELSŐ FEJEZET

Az első korty

AMIKOR ELŐSZÖR ÍZLELTEM MEG WHISKEY-T, POFÁRA ESTEM.
Szó szerint.

Már a legelső kortytól megrészegültem, és gondolom, ez lett volna a jel, hogy tartsam magam távol tőle.

Jennával a házukhoz közeli tó partján futottunk, az izzadság a szemünkbe csepegett a dél-floridai hőségtől. Kora szeptember volt, de akár, ha július lett volna. Nálunk nincs „csizmás-sálás” évszak, ha csak az ember nem számolja azt a körülbelül hat hetet januárban és februárban, amikor a hőmérséklet huszonhat fok alá esik.

Így történt, hogy harmincvalahány fokban küzdve próbáltam villogni és bizonyítani, hogy tudom tartani a lépést Jenna pomponlány-edzésprogramjával. Végre bejutott a válogatottba, és ezzel a kiváltsággal együtt elképesztően magas fizikai elvárásnak kellett megfelelnie. Utáltam futni. Egyszerűen *gyűlöltem*. Aznap sokkal szívesebben lettem volna a szörfdeszkámon. De Jenna szerencséjére volt egy nagy versenyszellemmel megáldott legjobb barátnője, aki sosem utasította vissza a kihívásokat. Így amikor megkért, hogy eddzek

vele, lelkesen belementem, még úgy is, hogy tudtam: a nap végére az oldalam és a vádlim is síkítani fog.

Én láttam meg előbb a srácot.

Csak néhány lépéssel jártam Jenna előtt, és a betonon csattogó, rikító rózsaszín edzőcipőmet néztem. Amikor felpillantottam róla, a fiú körülbelül tizenöt méterre volt tőlem, de még ilyen távolságból is tudtam, hogy bajban vagyok. Először olyan átlagosnak látszott: barna haj, nyúlánk testalkat, csuromvizes, fehér futópóló. Azonban minél közelebb került, annál inkább feltűnt, hogy milyen ennivaló. Feltűnt a lábizmai mozgása, ahogy fut, hogy a haja egy picit rugózik, a száját pedig koncentrálna szorítja össze, ahogy felénk közelít.

Hátranéztem a vállam felett, és Jenna felé vonogattam a szemöldökömet. Próbáltam elküldeni neki a titkos legjobb barátnő kódot, miszerint „dögös srác előttünk”, de ő éppen megállt, hogy bekösse a cipőjét. És mire visszafordultam, már túl késő volt.

Belerohantam – keményen –, és a járdára zuhantam, kicsit továbbgurulva, hogy tompítsam az esést. Ő káromkodott, én felnyögtem, inkább a szégyentől, mint a fájdalomtól. Bárcsak mondhatnám, hogy utána kecsesen felemelkedtem, ragyogóan mosolyogtam, és elkértem a telefonszámát – de az igazság az, hogy attól a pillanattól, hogy ránéztem, már semmire sem voltam képes.

Ahogy felemeltem a kezem, hogy eltakarjam a sziluettje mögül ragyogó napot, ismeretlen, meleg sajtós áradt szét a mellkasomban. Éppen ilyennek képzeltem életem első korty whiskey-jét. A fiú lehajolt, kinyújtotta a kezét, és mondott valamit, amit nem fogtam fel, mert közben valahogy sikerült a markába csúsztatnom a kezem, és ez az egyetlen érintés lángra lobbantotta a bőröm.

A „jóképű” szóval nem lehet leírni, de az arcvonásait fürkészve mégis ez járt a fejemben. A haja valamiféle kávészínű volt, a tövénél nedves, kicsit a homlokába hullott. A szemei nagyok voltak, szinte túl kerek, és az arany, a zöld és a legmélyebb barna keveredett bennük. A Whiskey becenevet csak sokkal később találtam ki, de akkor tűnt fel először, hogy whiskey-szeme van. Az a fajta, amiben elvész az ember. Az a fajta, ami magába szív. Neki voltak a leghosszabb szempillái, és hozzá szigorú, szögletes álla. Olyan szigorú, a szélei olyan élesen megrajzolva, hogy ha nem mosolyog rám, meg mertem volna esküdni, hogy haragszik. Még mindig beszélt, és mielőtt újra felnéztem volna féloldalas vigyorára, a tekintetem széles mellkasára esett.

– Jesszusom, vak vagy, cseszd meg?! – Jenna hangjára visszatértem a ködből, ő pedig ellökte Whiskey-t az útból, és megragadta a kezemet, hogy álló helyzetbe ránts. Alig nyertem vissza az egyensúlyomat, Jenna már meg is pördült, hogy folytassa a szidalmait. – Mi lenne, ha kisöpörnéd a homlokodból a rohadt hosszú hajadat, és odafigyelnél, hogy merre mész, hm, bajnok?

Jaj, ne!

Arra se volt időm, hogy stípi-stopot kiáltsak, *eszembe sem jutott* a szó, ki sem tudtam volna mondani, máris túl késő volt. Lassított felvételben néztem végig, ahogy Whiskey belehabarodik a legjobb barátombe, anélkül, hogy esélyem lett volna egyetlen szót szólni hozzá.

Jenna kihúzta magát, két kezét karba fonta, és míg várta, hogy a srác megvédje magát, szokásához híven az egyik oldalra billentette a csípőjét. Így működött – pont ez volt az egyik oka, hogy jól kijöttünk egymással. Mindketten az a típus voltunk, amit az emberek

„vadmacskának” hívnak, de Jennának megvolt az az előnye, hogy a hozzáállása mellett rohadtul gyönyörű is volt. Hátradobta hosszú, hullámos, szőke lófarkát, és felhúzta az egyik szemöldökét.

Aztán a srác is.

A mosolya kiszélesedett, ahogy Jenna szemébe nézett, és Jennától ugyanazt a tekintetet láttam, amivel már számtalan fiút elbűvölt. A barátnőm igazi unikornis volt, a férfiak odavoltak érte. Lehettek is: platinaszőke haja volt, kristálykéék szeme, kilométer hosszú lábai és tök jó természete. Még mielőtt azt gondolnád, hogy én voltam az önbizalomhiányos legjobb barátnő: nekem is megvolt mindenem. Keményen dolgoztam, tehetséges voltam – csak nem azokban a dolgokban, amiket a gimnazista fiúk hagyományosan értékelni szoktak.

De majd ezt is elmesélem.

– Szia! – mondta végre Whiskey, ezúttal Jenna felé nyújtva a kezét. A tekintete meleg volt, a mosolya hívogató – ha egyetlen szót kellene rá mondanom, mindössze egyet, az az elbűvölő volna. Csak úgy ontotta a bűvöletet. – Jamie vagyok.

– Nos, *Jamie*, talán be kellene jelentkezned a szemorvoshoz, mielőtt még egy ártatlan futót elütsz. És tartozol Brecksnek egy bocsálatkéréssel! – Felém intett a fejével, én pedig összereztem a nevem hallatán, azon gondolkodva, miért érzi úgy a barátnőm, hogy ezt el kellett árulnia. Mindig B.-nek hívtam, mindenki így tett, szóval miért választotta éppen ezt a pillanatot a teljes nevem használatára, amikor szemtől szemben álltam az első fiúval, akitől valaha felgyorsult a szívverésem?

Jamie még mindig vigyorgott, és Jennát nézte, próbálta megfejtetni, de egy másodperc múlva felém fordult ugyanazzal a féloldalas mosollyal.

– Sajnálom, figyelnem kellett volna, hogy merre megyek! – Meggyőződéssel mondta ki a szavakat, de a végénél felhúzta a szemöldökét, mert mindketten tudtuk, hogy ki nem figyelt az ösvényen, és hát nem ő volt a bűnös.

– Semmi gond – motyogtam, mert valamiért még mindig nehezemre esett megtalálni a hangomat. Jamie egy icipicit félrehajtotta a fejét, ezúttal keményen nekem szegezte a pillantását, és meztelennek éreztem magam alatta. Még sosem nézett rám így senki. Teljesen rám fókuszált. Egyszerre volt nyugtalanító és lélegzetelállító.

De még mielőtt belekapaszkodhattam volna az érzésbe, visszafordult Jenna felé, és ahogy összetalálkozott a tekintetük, lassan mindkettejük arcán mosoly terült el. Már egymilliószor láttam ezt, de most először éreztem magam rosszul tőle.

Én láttam meg előbb, de ez nem számított.

Mert Jamie csak Jennát látta.

Jenna és Jamie alig több mint egy hét múlva úgy döntöttek, nevet adnak a kerek nyolc napja tartó flörtölgetésüknek. A gimiben így mentek a dolgok, nem voltak játszmák, semmi „feküdjünk le, és majd meglátjuk, mi lesz”. Vagy együtt voltál valakivel, vagy nem, és ők totálisan együtt voltak.

Abban a kiváltságos helyzetben voltam, hogy végignézhettem, ahogy az órák szünetében smárolnak, és bármennyire szerettem volna utálni, hogy együtt vannak, egyszerűen nem ment. Valójában egészen meg is feledkeztem róla, hogy én láttam meg Jamie-t előbb, annyira undorítóan cukik voltak együtt. Jenna magasabb volt nálam, de ahhoz épp elég alacsony, hogy beférjen Jamie karja alá. Egyikük

pomponlány volt, másikkuk kosaras. Különböző terep, de ettől függetlenül mindketten népszerűek voltak, és a többiek tisztelték őket. Jamie sötét arcvonásai kiegészítették Jenna világos színeit, és még a humoruk is hasonló volt. Még a *nevük* is jól hangzott együtt: Jenna és Jamie. Úgy értem, őszintén, ki tudna rájuk haragudni?

Úgyhogy ejtettem a témát, ejtettem Jamie gondolatát, és könnyedén belehelyezkedtem a gyertyatartó szerepébe, amelyet már megszoktam Jenna és a számos pasija mellett. Jamie volt az első, aki úgy tűnt, örül, hogy ott vagyok. Mindig beszélgetett velem, viccelődött, áthidalva a kínos és a könnyed barátkozás közti szakadékot. Jó volt így, és én őszintén örültem nekik.

Mégis, azon a bizonyos iskola utáni délutánon úgy döntöttem, nem tartok gyertyát. Helyette az ágyra hajítottam a hátizsákomat, és a fürdőruhám után kutatva feltúrtam a legfelső fiókomban levő ruhákat, hátha van még egy kis időm a vízben, mielőtt lemegy a nap. Még nem állítottuk át az órát, de a napok már rövidültek, emlékeztetve rá, hogy a nyár még nagyon messze van.

– Szia, édes! – mondta anyu, és halkán megkopogtatta az ajtófélfát. – Nem vagy éhes? Arra gondoltam, elmehetnénk ma valahová enni, mondjuk abba a szusibárba, amit annyira szeretsz!

– Most nem vagyok. Kimegyek, lecsekkolom a hullámokat – válaszoltam görcsös mosollyal. Fel se néztem a fiókból, csak előhúztam belőle a kedvenc fehér pántos felsőmet, és kerültem anyu tekintetét. Nem az van, hogy én voltam a drámázós tinédzser, aki utálja az anyukáját. Nem voltam az. Szerettem, de a dolgok másmiyenek voltak köztünk, mint két rövidke évvel korábban.

Oké, itt jön az a rész, hogy figyelmeztetek: apuka-problémáim voltak. Gondolom, bizonyos tekintetben anyuka-problémáim is.

Hadd magyarázzam el!

Az életemben minden tökéletes volt, legalábbis az én szememben, egészen a tizedikes gimnáziumi évem előtti nyárig. Azon a nyáron kinyitottam szép szürke szememet, és körülnéztem az életemben. Rájöttem, hogy egyáltalán nem olyan, mint amilyennek látszik.

Azt hittem, mindenem megvan. A szüleim nem voltak házasok, és nem is voltak együtt, de ez soha nem is volt másként. Már megszoktam. Nekünk ez volt a normális. Anyu sosem randizott senkivel, apu randizgatott, de nem házasodott meg, és valahogy mégis minden karácsonykor összekerültünk, csak mi hárman. Egész életemben az anyukámmal éltem, de ugyanannyi időt töltöttem az apukámnál is. A szüleim sosem veszekedtek, de nem is nagyon nevettek együtt. Feltételeztem, hogy miattam tartják fenn az egész kapcsolatot, és ezért hálás voltam nekik.

Nem voltunk szokványosak, sem én, aki a két ház között pattogtam, sem ők, akik elviselték egymást miattam, de azért működtünk. Apu bőre fehér, a lehető legsápadtabb, szeplős és rózsaszínes, míg anyu a fekete legsimább, legfinomabb árnyalata. Ébenfa és elefántcsont, és én, kettejük tökéletesen tökéletlen keveréke.

Talán nem kerestek annyit a munkahelyükön, hogy elborítsanak születésnap ajándékokkal, vagy hogy fényes új autót vegyenek a tizenhatodik születésnapomra, de keményen dolgoztak, fizették a számlákat, és belém is ezt a hozzáállást nevelték. Lehet, hogy mi, Kenneydyk a pénzben éppen nem dúskáltunk, de jellemben bizonyosan.

Mégis, nem minden az, aminek látszik.

Sosem értettem ezt a mondást – legalábbis nem igazán – addig a tizedik osztály előtti nyárig, amikor egy durva, mindent felfedő beszélgetés ki nem törölte azt, amit addig az életemről gondoltam. Az

anyukám egyik este túl sokat ivott, ahogy azt sokszor tette, én pedig a haját fogva segítettem neki, amíg elmondta, mennyire büszke rám – mialatt a fehér vécécsészébe ürítette a gyomra tartalmát.

– Annyival több vagy, mint amit valaha kívánhattam volna! – ismételte újra meg újra. De aztán a hányás szófosássá változott, és anyu olyan igazságot árult el, amire nem voltam felkészülve.

Tudod, egész életemben azt mesélték nekem, hogy az anyukám és az apukám gyerekként a legjobb barátok voltak. Elválaszthatatlanok, és miután évekig mindenki azon viccelődött, hogy vajon járnak-e, végül beadták a derekukat, és kiderült, hogy tökéletesek együtt. Sok évig boldogan éltek, született egy tündéri kislányuk, akit mindketten imádtak, de a kapcsolatuk aztán mégsem akart működni, így hát újra csak barátok lettek. Vége. Édesen hangzik, nem igaz?

Csakhogy ez hazugság volt.

Az igazság, ahogy az igen gyakran megesik, sokkal rondább ennél, tehát elrejtették előlem. De anyu aznap este leitta magát tequilával, és ezek szerint elfelejtette, miért volt addig olyan fontos, hogy hazudjon nekem. Így hát elmondta az igazat.

Tényleg a legjobb barátok voltak, ez igaz volt, de sosem randiztak. Ehelyett az apukám féltékennyé vált, és minden fiút elüldözött, aki szóba merészelt állni az anyukámmal. Azonban itt nem állt meg. Egyik éjjel, amikor anyu éppen a legfrissebb szakítása miatt sírdogált, elment hozzá. És nem fogadott el tőle nemleges választ.

Elsőre sem.

És tizenegyedikre sem.

Egyébként az anyukám számolta.

Anyu ekkor tizenhét éves volt, és én voltam annak az éjszakának a terméke: egy kisbaba, akinek nem kellett volna megszületnie az izonyatból, aminek nem kellett volna megtörténnie.

Gondolom, ez lehetne az a rész, ahol elárulom neked, hogy azonnal gyűlölni kezdtem az apámat, de valahogy mégis szerettem. Még mindig az apukám volt, a férfi, aki *kislányomnak* hívott, és rossz napjaimon gyömbérsör koktélokot készített nekem. Nem tudtam elképzelni, hogy az a halk szavú, gondoskodó férfi, aki mellett felnőttem, hogyan tehetett ilyesmit.

Egy ideig a két érzélem, a szeretet és a gyűlölet közötti elfuserált purgatóriumban éltem, de amikor végre összeszedtem magam, hogy rákérdézzek nála, és elmondjam neki: tudom, mi történt, nem volt mit válaszolnia. Nem kért bocsánatot, nem próbálta megvédeni magát, és úgy tűnt, semmi más nem érez az egészrel kapcsolatban, mint dühöt, amiért az anyám egyáltalán elmondta nekem. Ezután mélyebbre csúsztam a gyűlöletben, és csupán öt rövid hónappal azután, hogy megtudtam az igazat, már egyáltalán nem is beszéltem vele.

És bár anyura nem kellett volna haragudnom, amiért nem mondta el hamarabb, mégis így tettem. Nem érdemelte meg, hogy hibáztassam, amiért hagyta, hogy jó embernek higgyem az apámat, de én akkor is így éreztem. Az életem már soha többé nem volt ugyanolyan.

Ahogy már említettem, nem az volt a helyzet, hogy utáltam az anyukámat, mert nem utáltam. De az után az éjszaka után egy durva ék került közénk, egy mozdíthatatlan erő, aminek mindig éreztem a mellkasomba maró szálkás széleit, valahányszor anyura néztem.

Úgyhogy a legtöbbször úgy döntöttem, inkább nem nézek rá.

– Rendben – válaszolta legyőzötten. – Hát, remélem, jól szóra-
kozol majd! – Még mindig az alsómat keresgéltem, ő pedig megfordult, hogy elmenjen, de megállt, és hátraszólt a válla felett. – Szeretlek!

Lefagytam, lehunytam a szemem, és hosszút sóhajtottam.

– Én is szeretlek, anyu!

Ezt mindig képes leszek őszintén mondani neki. Imádom őt, még akkor is, ha a kapcsolatunk megváltozott.

Mire megtaláltam a fürdőruhámat, felöltöztem, rácsatoltam a deszkámat az ütött-kopott Kia Sportage-om tetejére, és leértem a strandra, az aznap súlya szinte már fojtogatott. De abban a pillanatban, hogy a vízre tettem a szörföt, és rácsúsztam, a karjaim pedig rátaláltak a kievezéssel járó ismerős, égető érzés ritmusára, már kezdtem könnyebben lélegezni.

A dél-floridai hullámok távol állnak a csodálatostól, de a céljaimnak megfeleltek. Így pazaroltam el a legszívesebben egy-egy napot, a vízhez és saját magamhoz kapcsolódva. Ez volt az énidőm, idő a gondolkodásra, a feldolgozásra. Arra használtam a szörfözést, amire a többség a fitneszt vagy a kajálást – hogy megbirkózzam az életem történéseivel, hogy meggyógyuljak, hogy a hangulatomtól függően feldolgozzam, vagy figyelmen kívül hagyjam a gondjaimat. Ez volt a vigaszom.

Ezért estem le majdnem a deszkámról, amikor Jamie odavezetett mellém.

– Furcsa itt találkozni veled – szólt halk torokhangon. Kinevettem, amiért elveszítettem az egyensúlyomat, én pedig résnyire húzott szemmel néztem rá, de azért mégis elmosolyodtam. Abban a pillanatban minden kitörlődött az agyamból, amit addig elképzeltem a testéről, és nagyot nyeltem, ahogy a tekintetemmel végigkövettem karja izmait, egyenesen a hasáig. Volt ott egy sebhely, éppen a jobb csípője fölött, és csak egy másodperccel bámultam tovább a kelleténél, mielőtt megköszörültem a torkomat, és visszafordultam a víz felé.

– Azt hittem, Jennával vagy.

Vállat vont.

– Úgy volt. De beütött egy pomponlány-krízis.

Egymásra néztünk, és először mindketten visszafojtottuk a nevetésünket, aztán engedték magunkból kipukkadni.

– Soha nem fogom megérteni a szervezett sportokat! – mondtam a fejemet rázva.

Jamie a napba hunyorgott, miközben a deszkáinkról kétoldalt lelógó lábakkal meglovagoltunk egy kisebb hullámot.

– Micsoda? Sosem fogod megérteni, hogy van egy csapatod, akikkel ugyanazért a célért küzdesz?

Felhorkantottam.

– Ne idegesíts! Tudod, hogy értettem!

– Ja, tehát utálsz szórakozni?

– Nem, de a *szervezett* szórakozást utálom. – Apró, gúnyos mosollyal oldalvást pillantottam, és amikor válaszképpen felgörbült a szája jobb sarka, egy kicsit kiszélesedett a vigyorem. – Nem is tudtam, hogy szőrfőzől.

– Pedig de – válaszolta könnyedén. – Hiszed vagy sem, mi szervezeten szórakozó emberek is képesek vagyunk élvezni a szóló sportokat.

– Nem szállsz le rólam, igaz?

Felnevetett, én pedig egy kicsit ellazultam. És akkor mi van, ha Jamie lehetetlenül gyönyörű, és a fiatal Brad Pitt hasizmaival rendelkezik? Meg tudom én ezt csinálni, figyelmen kívül tudom hagyni a gyomromban az apró áramütést, amikor rám mosolyog! Jó érzés volt, hogy Jennán kívül is van egy barátom. Míg ő könnyedén barátkozott, én gyakorta ellöktem magamtól az embereket, akár szándékosan, akár véletlenül. Ez a Jenna–B.–Jamie-tricikli talán mégsem tűnt olyan rossznak.

De amikor valóban átgondoltam a lehetőséget, hogy egy fiú legyen a barátom, a gyomrom teljesen más okból szorult össze. Bevillant anyu vécé fölé hajoló képe, véres szemei és a szavak, amik úgy kaparták a torkomat, akár a jég. Nyeltem egyet, és mielőtt a csuklómon lévő vízálló órára pillantottam volna, egy másodpercre becsuktam a szemem.

– Ezt a következő hullámot el kéne kapni – mondtam.

Nem vártam meg a választ, kieveztem.

Meglovagoltuk, amit lehetett, de aznap szomorúak voltak a hullámok, még ahhoz is laposak, hogy visszatolják a deszkáinkat a partra. Így aztán úgy végeztük, ahogyan kezdtük: a tengert néztük, és a lábunkat lógattuk a körülöttünk lévő sós vízbe. A nap lassan süllyedt mögöttünk a nyugati parton, és párás sárga fénybe vonta a strandot.

– Hol jársz, amikor ezt csinálod?

– Mit csinálók? – kérdeztem.

– Van néha ez a nézésed, ez a távolba merengő tekintet. Olyan, mintha itt lennél, de igazából nem. – Ugyanúgy nézett rám, ahogy az ismeretségünk első napján. A hüvelykujjammal megpiszkáltam az egyik fekete mintát a deszkámon, és vállat vontam.

– Csak elgondolkodom.

– Veszélyesen hangzik!

Elvigyorodott, én pedig éreztem, ahogy felforrósodik az arcom, bár ezt nem tudhatta senki, csak én. Az én bőröm nem tudott úgy elpirulni, mint Jennáé.

– Lehet, hogy az is vagyok. El kellene kerülnöd engem.

Jamie még mindig engem bámult, az ajkát rágsálya, és kinyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, de végül nem tette. Elfordult, és mielőtt újra megszólalt volna, néhány másodpercig ugyanabba az irányba bámult, mint én.

– És most mire gondolsz?

Hosszan, lassan sóhajtottam.

– Arra, hogy alig várom, hogy eltűnjek innen, Kaliforniába költözzek, és végre igazi hullámokon lovagoljak.

– Elköltözől?

– Még nem. De az egyetem miatt remélhetőleg igen.

– Á – gondolkodott el –, ezek szerint nem érdekel a Palm South Uni?

Megráztam a fejem.

– Nem, ott túl sok a dráma. Én egy laza, nyugati parti iskolát akarok. Egy olyan helyen, ahol nem ilyen bénák a hullámok.

Jamie a vízbe merítette a kezét, majd újra felemelte, és hagyta, hogy a cseppek az ujjairól a vállá felforrósodott bőrére hulljanak.

– Én is, Brecks. Én is.

A nevem hallatán összerementem.

– Csak B.!

– Csak B., hm?

Bólintottam.

– Te is kaliforniai iskolába akarsz menni?

– Ez a terv. Van ott egy nagybátyám, aki kapcsolatban áll pár iskolával. Van már konkrét elképzelésem?

– Még nincs. Csak valahol messze innen.

Bólintott, és szerencsére nem erőszakoskodott, hogy magyarázzam meg a kissé drámaira sikerült mondatot. Egy ideig némán ültünk, aztán partra eveztünk, a vállunkra vettük a deszkáinkat, és vízszasétáltunk a kocsikhoz. A homok szúrta a talpunkat, de én imádtam ezt az érzést. Mindent imádtam a tengerparton, különösen a szörfözést. Jamie-re pillantottam, és hálásabb voltam érte, hogy összefutottunk, mint eredetileg hittem volna.

Miután lezuhanyoztunk, segített bepakolni és rácsatolni a limezöld deszkámat a – már nem – Mindig Hú Társam tetejére. Az meg, amilyen szeszélyes volt, nem indult be, mikor ráadtam a gyújtást.

– Remek! – morogtam, ahogy a kormányra döntöttem a fejem. Jamie épp végzett a saját deszkája felpakolásával néhány kocsival arébb, és visszajött hozzám.

– Nem indul?

– Úgy tűnik, ez a szerencsenapom!

Elmosolyodott, és megrántotta a kilincset, hogy kinyissa az ajtót.

– Gyere, hazaviszlek!

Akkor még nem tudtam, de ez az apró gesztus, ez a két apró szó volt, ami mindent megváltoztatott köztem és Jamie Shaw között.

MÁSODIK FEJEZET

Becsiccsentve

AMENNYIRE IMÁDTAM A TENGERPARTOT, annyira utáltam, amit a hajammal tett.

A szüleim gyerekeként mindkettőjüktől ugyanannyi vonást kaptam. Megörököltem az apám szemét, az anyám haját, a bőrük színének sima keverékét. Mivel apukám fehér volt, anyukám pedig fekete, én pontosan közöttük helyezkedtem el krémes tejeskávé színnel. Alacsony voltam, mint anyu, és makacs, mint apu, és valahogy megörököltem kettejük munkamoráljának legvadabb kombinációját. Az anyukám aprócska volt, gyakorlatilag bármiféle idom nélkül, és ebben a tekintetben a tükörképe voltam. De szerettem a sportos testalkatomat, még ha nem is ragadta meg úgy a fiúk figyelmét, mint Jenna csípője.

Most már nyilván azt is tudod, hogy a sós víz nagyjából úgy keveredett a hajammal, mint a víz az olajjal. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy Jamie Jeepjének anyósülés feletti tükrében megszélidítsem a loknijaimat, és az ujjaimmal megpróbáljak életet lehelni a sűrű csigákba. Ezután végigsimítottam az arcomon, és ledörzsöltem a

maradék söt. Szürkés-kék szemem fáradtnak tűnt aznap, és hagytam, hogy egy pillanatra az arccsontomra vándoroljon, mielőtt felhajtottam a napellenzőt, és elhelyezkedtem a bőrülésen.

Még soha nem láttam ilyen szép Jeepet, nemhogy utaztam volna benne. Vadonatúj volt, cseresznyepiros, fekete bőrülésekkel és csinos műszerfallal. Nekem egy kicsit soknak tűnt, különösen egy gimnazistának. Komolyan ilyen drága autóra van szüksége egy tizenhét éves srácnak?

A válasz: a legkevésbé sem.

De a közösségi médián való kutatásomnak köszönhetően sokat tanultam Jamie-ről abban a nyolc napban, amióta ismertük egymást. Az iskola, ahová jártunk, óriási volt, csak Jenna és az én évfolyamomba több mint hatszáz diák járt. De én nem voltam olyan büszke, hogy a neten szörfölve ne derítsek ki többet a legjobb barátnőm új pasijáról, és hát: tetemes mennyiségű információhoz jutottam. Épp eléghez, hogy tudjam, Jamie apjáé volt az egyik legjobb, magánkézben lévő könyvelőcég Fort Lauderdale-ben, és hogy Jamie-nek semmire sem lesz gondja élete hátralevő részében. Én csak *reméltem*, hogy Kaliforniában fogok egyetemre járni, de afelől semmi kétségem nem volt, hogy ha ő ugyanígy dönt, bármelyik ottani iskolába bejuthat.

Egy kicsit elgondolkodtam rajta, milyen lehet úgy felnőni, hogy az ember tisztában van vele, hogy a pénzügyek soha nem fogják viszsztatartani semmitől, de engem ez jobbra nem érdekelt. Úgy neveltek, hogy keményen megdolgozzak azért, amit az életben szeretnék, és így is akartam tenni. Már jó úton jártam: figyeltem az osztályzataimra, és belefolytam minden olyan iskolai tevékenységbe, amit csak elbírt a gyomrom, hogy elég impozáns legyen az önéletrajzom az egyetemi felvételekre.

Amúgy azt is kiderítettem, hogy Jamie-nek van egy Brutus nevű kutyája és két lánytestvére, mindketten fiatalabbak nála, és mindketten éppolyan gyönyörűek, mint ő.

Eddig jutottam a kutakodásban. Ha továbbmentem volna, az már a riasztó kategóriába esne.

– Tehát akkor csak egyenesen a Scenic Drive-ig? – kérdezte Jamie a Cherry Streetre fordulva.

– Aha. Balra a Scenicen, aztán jobbra a negyedik ház vagyok én. Élénksárga, nem lehet eltéveszteni.

Beállt a csend, és én újra lesimítottam a hajamat, azon gondolkodva, hogy Jamie-t vajon érdekli-e egyáltalán a kinézetem.

– Nagyon szép ez a kocsi – mondtam hülyén, hogy megtörjem a csendet. Jamie szeme felragyogott, miközben váltott, és kezét cserélt a kormányon.

– Kösz! Három nyáron át kidolgoztam érte a belem, úgyhogy értékelem.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Ezt te vetted?

– Ja, olyasmi. Három nyarat végigdolgoztam az apám cégében, fizetés nélkül. Szóltam neki, hogy szeretnék egy Jeepet, egy szépet, amivel huncibálhatom a deszkámat, de hosszabb útra is kényelmes. Idén végre megvette nekem.

– Szép! És pontosan miért is kell, hogy hosszú utakra is jó legyen? Jamie-nek feltűnt, hogy karba fontam a kezemet, és libabőrös vagyok a rám száradó tengervíztől. Előrehajolt, hogy lejjebb vegye a légkondit.

– Nem tudom, csak úgy, minden esetre. Imádok vezetni. Segít kiszellőztetni a fejem.

Bólintottam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ja, ezt megértem.

– És ez az egyetlen lehetőségem, hogy olyan zenét hallgassak, amelyet tényleg szeretek. Tudod, amikor senki sincs az autóban, hogy beleszóljon.

– Na, jó, most már kíváncsi vagyok! – Széthajtogattam a karmat, és magam alá húztam a lábam. – Pontosan mit is hallgatsz?

Jamie szorosan összeszorította a száját.

– Megígéred, hogy nem nevensz ki?

– Nem.

Kuncogott.

– Akkor nem mutathatom meg.

– Oké, oké. Nem nevetek! – Szemügyre vett, azon vívódva, hogy megbízzon-e bennem vagy sem. – Legalábbis nem olyan hangosan, hogy halljad.

– Korrekt! – Elmosolyodott, de amikor bedugta a telefonját a lejártszóba, és pörgetni kezdte a zenéit, már összpontosított. Minden alkalommal, amikor görgetett a hüvelykujjával, hosszú mélyedés jelent meg az alkarján, ahol az izmai dolgoztak. Ottfelejtettem a tekintetemet, rajta az egyik izmon, amikor egy stoplámpához érve megszólalt az első hang.

Halk volt, megnyugtató és ismerős. *Nagyon* ismerős. Amikor leestem, hogy melyik dalt hallom, nem tudtam visszafogni magam.

– Na, ne már!

– Ja, tudom, hogy kocka – Jamie a hangerőgombért nyúlt, de én elütöttem a kezét.

– Nem, nem, ez fantasztikus! Csak... csak nem bírom elhinni, hogy *te* klasszikus zenét hallgatsz. Ez Brian Crain, igaz?

Most rajta volt a sor, hogy meglepődjön.

– Igen!